

Хрисантъ подкупилъ турци, които прѣзъ 1853 год. убили свещенноинока Атанасий Чолаковъ Хиляндрецъ, бѣлгарски учителъ въ Хасково, а по-прѣди такъжъ въ Панагюрище. Хрисантъ се опиталъ да заточи дори и чорбаджи Христодулъ, единъ отъ бѣлгарски-тѣ пѣрвенци въ Хасково, ала власти-тѣ го не допустнале. Дори и слѣдъ кѣржмски-та война Хрисантъ и тѣрновскій владика Неофитъ слѣд-вале да гонѣтъ бѣлгаре-тѣ. За да потуши оплаквания-та на бѣлгаре тѣ, Хрисантъ ги представялъ прѣдъ власти-тѣ за невѣрни подданици на султана. Повдигнала се сѣдба за клевета противъ владика-та; бѣлгаре тѣ опровѣргнале всички-тѣ обвинения на Хрисанта противъ тѣхъ; тѣ бидохъ оправдани и прѣзъ 1858 год. Хрисантъ биде вдигнатъ отъ Пловдивъ. Вмѣсто него, патриархия-та испратила за пловдивски митрополитъ измирскій владика Паисий, който по-кѣсно, както щемъ видимъ, се сѣдини съ бѣлгаре-тѣ. И тѣрновскій Неофитъ, сѣщо като пловдивскій Хрисантъ, клеветилъ бѣлгаре-тѣ, че биле невѣрни и непокорни султану и че се готвяле да се повдигнатъ противъ турци-тѣ за да си отнемѣтъ царство-то, ала и той не сполучилъ, защото патриархия-та се принудила прѣзъ 1857 год. да го вдигне отъ Тѣрново и, вмѣсто него, прѣзъ 1858 год. испратила за тѣрновски митрополитъ митилинскій владика Григорий, когото по-кѣсно тѣрновци испѣдихъ. Той бѣ послѣдний грѣцки митрополитъ въ Тѣрново и екзархъ на всички Бѣлгария. Сѣщеврѣменно се повдигнале оплаквания отъ Силистра, Сръдецъ, Скопия, Одринъ и отъ други мѣста противъ владици тѣ. Тия оплаквания сѣ заявявани на правителство-то и на патриархия-та, ала тая послѣдняя-та ги не вземала въ внимание. Отношения та между бѣлгаре-тѣ и грѣцки-тѣ владици отъ день на день ставале по-лошави и оплаквания-та отъ пѣрви-тѣ противъ втори-тѣ не преставае (⁵⁸).

По поводъ на непрестанни-тѣ бѣлгарски оплаквания

(⁵⁸) За законни-тѣ искания на бѣлгаре-тѣ захваналъ да пише — и то съ предпавание, единчкия тогава бѣлгарски вѣстникъ, *Цариградски Вѣстникъ*, както и издаваемый се въ Цариградъ френскій вѣстникъ *Пресс д'Орианъ*. Тоя вѣстникъ доказвалъ правдини тѣ на бѣлгаре-тѣ и осѣждалъ работи-тѣ на грѣцки-тѣ владици. Чрезъ тоя френскій вѣстникъ, на който свѣдѣния-та доставяле бѣлгаре, ставало всекому извѣстно негодувание-то на бѣлгаре-тѣ противъ грѣцко-то духовенство. Грѣцки-тѣ вѣстници отговаряле, че бѣлгаре-тѣ нематъ право да искатъ отдѣлно черковно управление, защото иматъ сѣщо-то вѣроисповѣданіе, което иматъ и грѣцки-тѣ.